

ת"פ 43301/07/14 - מדינת ישראל נגד ברוך מרציאנו

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 43301-07-14 מדינת ישראל נ' מרציאנו

בפני
בעניין: כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

נגד
ברוך מרציאנו

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מיקי ברגר

ב"כ הנאשם עו"ד דימה ברנשטיין

הנאשם בעצמו

גזר דין

על פי הודאתו הורשע הנאשם בעבירות של איומים ותקיפה הגורמת חבלה.

בתאריך 22/7/14 ביקש המתלונן, הוא בן זוגה של אחות הנאשם מן הנאשם כי לא יכין קפה בכיריים שבמטבח הבית בו התגוררו השלושה. בתגובה, אחז הנאשם בסכין מטבח וניסה לדקור את המתלונן באמצעותו. המתלונן הדף את הנאשם ונמלט מהמקום, בעוד הנאשם רודף אחריו במדרגות הבנין ובעודו אוחז בסכין. כתוצאה ממעשים אלה נגרמה למתלונן שריטה בידו.

בהמשך לכך, איים הנאשם על המתלונן בפני אחותו, באומרו לה: "אם הוא נשאר פה אני רוצח אותו, אפילו אני אעצר, אני אשתחרר אני רוצח אותו, פה הוא לא יישאר".

התביעה ציינה כי הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו הם הגנה על גופו של אדם והגנה על האוטונומיה של הפרט לבל יופנה כלפיו מלל מאיים.

התביעה הביאה מפסיקתו של בית המשפט העליון הן באשר לחומרה שיש לייחס לעבירות אלה ובהן באשר לענישה הנוהגת.

עוד הדגישה התביעה את החומרה המיוחדת שיש בנסיבות אירוע זה שתחילתו בבקשת המתלונן בכל הנוגע להכנת קפה, המשכו בנטילת סכין ובניסיון תקיפה באמצעותו, שנמנע רק בשל מנוסתו של המתלונן, שבמזל נפגע אך קלות, וכן כי הנאשם המשיך לרדוף אחר המתלונן גם כאשר זה נמלט ממנו.

לטעמה של התביעה מתחם הענישה הראוי נע בין 10-16 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

לאחר ששקלה את הודאתו של הנאשם באשמה, את האמור בתסקירי שירות המבחן ואת העובדה כי הנאשם הופנה אמנם לבדיקה פסיכיאטרית, אך לא התייצב בשתי הזדמנויות ונמצא כשיר לעמוד לדין בבדיקה בתחילת ההליך, עתרה התביעה להטיל עליו 12 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

ב"כ הנאשם הדגיש כי מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, בעל נסיבות אישיות ומשפחתיות קשות מאוד כעולה מתסקירי שירות המבחן. מדובר באירוע שהתרחש לפני כשנה וחצי, ומאז שהה הנאשם בתנאים מגבילים. הנאשם נטל אחריות מלאה.

עוד ציין ב"כ הנאשם כי החבלה שנגרמה למתלונן היא קלה ביותר.

ב"כ הנאשם ער לכך שהנאשם שלל נזקקות טיפולית, אך יחד עם זאת הוא מפנה לכך שמדובר בנאשם שלא הסתבך מעודו ויש לו בעיות ומצוקות לרבות בעיות נפשיות.

לטעמו מתחם הענישה שהציגה התביעה שגוי ויש לקבוע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל. לטעמו בנסיבותיו של הנאשם יש לקבוע כי זהו המתחם ולמקם את הנאשם שברף התחתון של המתחם.

מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם עולה כי הוא בן 40, רווק אינו עובד ומצוי בתנאים מגבילים בבית אחרון. נסקרו נסיבות חייו המשפחתיות הקשות של הנאשם והוצאתו מהמסגרת הביתית בילדותו.

הנאשם נטל אחריות על המעשים והביע חרטה. עם זאת, שירות המבחן התרשם כי הוא מסוגל להתייחס באופן חלקי לנסיבות העבירה ולהסביר התנהגותו. הוא תאר כי עקב הצטרפות המתלונן לביתם נוצרה אווירה מתוחה בבית והרקע לעבירה מצוי במתחים המצטברים וחוויותיו כי האחות ובן זוגה השתלטו על המרחב המשותף, דבר אשר הגביר את תחושת התסכול שלו.

במסגרת של פיקוח מעצר, החל הנאשם להגיע למספר פגישות בשירות המבחן, אך לאחר מכן חדל להגיע חרף מאמצי שירות המבחן כי ימשיך בכך.

הנאשם התקשה לשתף פעולה עם שירות המבחן, תאר עצמו כאדם מתפקד והכחיש קיומן של בעיות. נעשה ניסיון לגייסו לטיפול, אך לא ניתן היה ליצור עימו קשר. משיחה עם אחותו, המפקחת, ניתן היה להבין כי הוא מנהל אורח חיים בלתי יציב וכי מצבו הרגשי והתפקודי ירוד.

המתלונן סיפר כי לנאשם בעייה של צריכת אלכוהול, הגם שהנאשם הכחיש בעיה זו.

המתלונן סיפר כי מאז הורחק הנאשם ממנו הוא לא יצר עימו קשר ולא הוטרד על ידיו.

שירות המבחן התרשם מאחות נוספת של הנאשם, בת זוגו של המתלונן, כי היא מרמת על הנאשם, אך מאידך גיסא חוששת מחזרתו ליבנה ואף תארה אירוע קודם במהלכו, בהיותו תחת השפעת אלכוהול, תקף אותה הנאשם ולבקשת בני המשפחה, היא לא התלוננה נגדו.

שירות המבחן התרשם כי מדובר בנאשם הסובל ככל הנראה מהפרעה נפשית אשר לא אובחנה ולא טופלה, כאשר הוא מכחיש קיומם של קשיים במצבו. עוד התרשם שירות המבחן כי קיימת אי בהירות באשר לבעייה של צריכת אלכוהול.

שירות המבחן התרשם כי קיים סיכון ברמה הבינונית להישנות מעשי אלימות וכי רמת הסיכון עלולה להתגבר בהעדר טיפול.

סמוך לאחר האירוע נבדק הנאשם בדיקה פסיכיאטרית. הנאשם הכחיש שימוש בסמים וציין כי הוא עושה שימוש מתון באלכוהול באירועים חברתיים. הנאשם שלל כי הוא סובל מתסמינים נפשיים כלשהם וכן שלל טיפול פסיכולוגי או פסיכיאטרי כלשהו בעבר. הוא אף ציין כי אינו יודע כלל ועיקר מדוע נשלח לבדיקה זו. בפני הפסיכיאטר תאר הנאשם את מעשיו כתגובה למעשי המתלונן וכאקט של הגנה עצמית. הוא שלל כוונה כלשהי לפגוע במתלונן באמצעות הסכין. הוא שלל קיומו של דחף בלתי נשלט או של מחשבות שווא, או הזיות שווא.

הפסיכיאטר מצא כי לא קיימת כל הפרעה בתפיסת המציאות או הפרעה אחרת כלשהי וכן ציין כי לא נמצאו ממצאים כלשהם לכך שהנאשם סבל מהפרעה נפשית בעבר או בעת ביצוע העבירה וכן נמצא כי הוא כשיר לעמוד לדין.

מעשיו של הנאשם חמורים ביותר.

מדובר במעשים שיש בהם כדי לפגוע בשלומם ובגופו של אדם ואף להטיל עליו אימה ופחד.

באשר לעבירות מעין אלה נקבע לא אחת על ידי בית המשפט העליון כי יש להוקיען ולהחמיר בגינן וכך למשל נקבע ב- רע"פ 9/08 חוסרי נ. מ"י:

"בית-משפט זה כבר פסק לא אחת על הצורך להחמיר את הענישה במקרי אלימות. כך למשל, קבע חברי המשנה לנשיא (כתוארו דאז) מ' חשין (בדימוס) בע"פ 8314/03 רג'אח שיהד בן עווד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, ניתן ביום 7.6.2005):

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטוייה בעונשים החמורים ששומה עליהם עלבתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכל כי מי שיורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריח. וככל שייעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר."

מתחם הענישה הראוי נע בין 7-16 חודשי מאסר בפועל.

בענייננו מדובר בנסיבות חמורות במיוחד של אירוע תקיפה.

תחילתו של האירוע בהערה על מה בכך של המתלונן לנאשם לבל יכין קפה בכיריים. תגובתו של הנאשם לכך היא נטילת סכין מטבח וניסיון לדקור את המתלונן באמצעותו.

אין צורך להכביר מילים על המסוכנות הטמונה בהתנהגותו של הנאשם, אשר בחר להגיב באלימות כה בוטה כלפי הערה מינורית כזו ולערב בכך נשק קר.

הגם שהמתלונן הצליח להדוף את הנאשם ולהמלט ממנו, לא היה בכך כדי להביא לסיומו של האירוע והנאשם דלק אחר המתלונן, בעודו אוחז בסכין.

אך במזל, נסתים אירוע זה בחבלה קלה מאוד של המתלונן ולא בהרבה מעבר לכך.

מעשיו של הנאשם מצויים ברף העליון של מעשים מעין אלה.

הנאשם נטל אמנם אחריות על המעשים והביע חרטה, אך שיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן היה חלקי ביותר, התייחסותו לנסיבות העבירות חלקית ובשל העדר שיתוף הפעולה, הוא אף לא שולב בטיפול, על אף רמת הסיכון הנשקפת ממנו לעתיד לבוא.

לא יכולתי לקבל את האמור בתסקיר שירות המבחן כי לנאשם הפרעה נפשית שלא אובחנה ולא טופלה וזאת לאור האמור בחוות הדעת הפסיכיאטרית לפיה מעולם לא סבל הנאשם מהפרעה נפשית כלשהי ולא נמצאו ממצאים המעידים על הפרעה כזו.

אמנם לבקשת ב"כ הנאשם הופנה הנאשם לבדיקה פסיכיאטרית נוספת, אך הגם שניתנו לו שתי הזדמנויות להתייצב לבדיקה כזו, הוא בחר שלא לעשות כן.

לפיכך, לא ניתן לשקול לקולא מצב נפשי כלשהו בעניינו של הנאשם, מאחר שלא נמצאו ממצאים כלשהם המעידים על כזה.

עם זאת, שקלתי לקולא את הודאתו של הנאשם באשמה ואת החיסכון בזמן שיפוטי יקר שהיה בכך, שקלתי את היותו נעדר עבר פלילי כלשהו ועל כן ממילא כי זהו העונש הראשון הנגזר עליו וכן את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות הקשות כפי שנסקרו בתסקיר שירות המבחן.

יודגש כי בנסיבות אירוע זה, יש ליתן משקל בכורה לאינטרסים הציבוריים ולעקרון ההלימה, באשר יש לבער ולעקור משורש עבירות שעניינן אלימות ובעיקר משמעות בכך נשק קר.

לאחר שיקול מכלול השיקולים הצריכים לענין, אני גוזרת על הנאשם -

שמונה חודשי מאסר לריצוי בפועל.

מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו של הנאשם 22/7/14 - 23/7/14.

שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות.

הנאשם יחתום על התחייבות בסכום של 1500 ₪ שתוקפה למשך שנתיים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות.

ההתחייבות תחתם עוד היום - 16/3/16 שאם לא כן יאסר הנאשם למשך 3 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ו' אדר ב' תשע"ו, 16 מרץ 2016, במעמד הצדדים.